

מסורת הש"ס

(6) ימות... (7) ונפיל... (8) וימות... (9) וימות... (10) וימות... (11) וימות... (12) וימות... (13) וימות... (14) וימות... (15) וימות... (16) וימות... (17) וימות... (18) וימות... (19) וימות... (20) וימות... (21) וימות... (22) וימות... (23) וימות... (24) וימות... (25) וימות... (26) וימות... (27) וימות... (28) וימות... (29) וימות... (30) וימות... (31) וימות... (32) וימות... (33) וימות... (34) וימות... (35) וימות... (36) וימות... (37) וימות... (38) וימות... (39) וימות... (40) וימות... (41) וימות... (42) וימות... (43) וימות... (44) וימות... (45) וימות... (46) וימות... (47) וימות... (48) וימות... (49) וימות... (50) וימות... (51) וימות... (52) וימות... (53) וימות... (54) וימות... (55) וימות... (56) וימות... (57) וימות... (58) וימות... (59) וימות... (60) וימות... (61) וימות... (62) וימות... (63) וימות... (64) וימות... (65) וימות... (66) וימות... (67) וימות... (68) וימות... (69) וימות... (70) וימות... (71) וימות... (72) וימות... (73) וימות... (74) וימות... (75) וימות... (76) וימות... (77) וימות... (78) וימות... (79) וימות... (80) וימות... (81) וימות... (82) וימות... (83) וימות... (84) וימות... (85) וימות... (86) וימות... (87) וימות... (88) וימות... (89) וימות... (90) וימות... (91) וימות... (92) וימות... (93) וימות... (94) וימות... (95) וימות... (96) וימות... (97) וימות... (98) וימות... (99) וימות... (100) וימות...

ארוסה פרק רביעי סוטה

כה.

עין משפט
נר מצוה

בז א מיי פיי מה' טוטה ס' :
י' ב ג מיי פיי מה' טוטה ס' :
אשת כל י' טו פמ
עין מה טוטי' אבי' קמן קפו ספי' ד :
י' ד מיי פיי מה' טוטה ס' :
אשת כ' קמ עיי' כ' :
י' ה מיי פיי מה' טוטה ס' :
ממרי ס' מ פמ
לאין רכ' :
כ' ר מיי פיי מה' טוטה ס' :
פמ לאין ד :
כ' ד מיי פיי מה' טוטה ס' :
עין ט טוטי' אבי' קמן קמ ספי' י' :

ושמואל דאמר אנא דאמרי אפי' לרבי יאשיהו. דאמר שוטה דמדאצטריך לרביי לשמיה ש"מ לאו אשתו היא לירושא ועומתא לה ולהאכילה תרומה וכ"ש לרבי יונתן דאמר אינה שוטה משום דלאו אשתו היא. והא דאצטריך למעוטי אסמכתא בעלמא היא ולא דקרא להכי אלא אלף להקיש אשה לאיש דשני לעיל [ד' :] : עובד על דס. יהודית. שאינה נעושה יולאה וראשה פרושה וטווה נשוק ומדברת עם כל אדם דאמר בכחנות צפרק הממיר (דף עב.) דיוולאה שלא כחמותה: לריבא ספרא. שמה מחזור ואם מחזור לא תפסד כחמותה או אינה לריבא המראה דכלא המראה מפסדא:

למאי. כיון דלא שמיא קיני למאי אשה: לאספורי כסובסא. ואי לאו דקיני לא מפסדא אלמא לריבא המראה חו עוברת על דת היא שנקתרה עם אנשים: להסקופה כשהיא נשואה. (ב) ואם תפסד לאחר נישואין שוטה על ידי קיני של אירוסין שאינו יכול להסקופה כשהיא ארוסה דנעיין תחת אישה: לאוסרה אכועל. קיני לא מהני אלא לאוסרה על גזעלה אש ימות זה או יגרשה ולא שמת(א): אלא לפוסלה מכסופה. מכלל דאי לא אחרו זה לא מפסדא: דקנין לקמן צפרק כשם שהמים צודקין (דף ס' :): שאני אסמא. הא דנעיני התראה: דליש לה אסמא דבעל. ואי לאו דאמרו זה כי דינא לא הוה לן למקנה דכיון דלית לה אימתא אין תימנה בדבר אש עוברת על דת ואין זה פריעותא ימירתא כלל מי שנצלה אלא לאושה ומננו ועוברת על דת פריעותא ימירתא אית זה ואיכא למימר דכלא התראה נמי מפסדא כחמותה: סאל רחמנא. דכתיב(ט) וקנא את אשתו: או דלמא כיון דקפיד קפיד. כלומר כיון דארוסה דבעל למקפיד דכתיב עליו כתיב דהאי נמי הויה קפידא לנביא: עבדין מילתא דלמא לא ניחא ליה. והאך אנו נעשים מוחים לו בדבר שהוא חוב לו שאינו חפץ בו וקיימת לן (כחמות דף י"ב.) דאין חפץ לאדם שלב פניו: שמחל על קניו. והשתא כ"ד דקניין בין שמחל קודם סתייה בין שמחל לאחר הסתייה ואם תימני לומר עוברת על דת שגלה לקיימה מקיימה הני מילי בלא קיני אלא היכא דאיכא קיני וסתייה ורצה למחול מזה מי עקר קיני וסתייה לא או לאו: עבדין מידי דאפי בעל ומחיל. ואיכא יולאה דני דינא: סממא דמלתא אדם מסכים בו. וסמכין אסתם דעמייה דאינשי ומקינין לה ואי אחי ומחיל מחיל: מאי שגא סלמדי חכמים. מירולא הוא והכי קאמר לעולם מחיל ודיקא ליה ממתי' מאי שגא דנעיין סלמדי חכמים משום דגמירי דאוסרה ליה בלא מחיל קיני ואי אחי למיבעל אחרין ליה אחיל לקינין: סח לי אמרין ליה אחיל לקינין: סח לי ממר. שהמרה על ב"ד של נשכח הגיית ומיתמו צמק: שהיא בלאו. אחרי אשר הוטמאה(י) לרבות סוטה שנקתרה צ"ק דינמות (דף י"ב): כמאי קמיפלגי. אחי טעם נותנין לנדיה: צ"ש סברי שער העומד לגבות כגבוי דמי. מי שיש לו שער חוב על חתירו ושיעור לו בו נכסו ממוקם בעל השער נכנסים יומר מן הלוה והלך כיון דנכסי צרפתייה

ושמואל אמר אנא דאמרי אפילו לרבי יאשיהו מודאצטריך קרא לרבייה מכלל דלאו אשתו היא כלל איבעיא להו עוברת על דת צריכה התראה להפסידה כחמותה או אינה צריכה מי אמרינן כיון דעוברת על דת היא לא בעיא התראה או דלמא תיבעי התראה דאי הדרה בה תיהדר בה ת"ש(ב) ארוסה ושומרת יבם לא שותות ולא נוטלות כתובה(ג) מישתא הוא דלא שתיא הא קניי מקני לה למאי לאו להפסידה כתובתה אמר אביי לא לאוסרה עליו רב פפא אמר להשקותה כשהיא נשואה(ד) כרתניא אין מקנין לארוסה להשקותה כשהיא ארוסה(ה) אבל מקנין לארוסה להשקותה כשהיא נשואה אמר רבא ת"ש אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיוט ממורת ונתינה לישראל בת ישראל לממור ולנתין לא שותות ולא נוטלות כתובה מישתא הוא דלא שתיא הא קניי מקני להו ולמאי או לאוסרין עליו לאו הפסידן כתובתן אמר רב יהודה מריסקתא לא לאוסרה(ו) לבעול כבעל דתנן "כשם שאסורה לבעול כך אסורה לבעול א"ד חנינא מסורא ת"ש ואלו שביית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ולא להשקותה אמרו אלא לפוסלה מכחנותה ש"מ בעי התראה ש"מ וכולהו מאי מעמא לא אמרי מרדא דלמא שני התם דלית לה אימתא דבעל כלל איבעיא להו עוברת על דת ורצה בעל לקיימה ומקיימה או אינו מקיימה מי אמרינן בקפידא דבעל תלא רחמנא והא לא קפיד או דלמא כיון דקפיד קפיד ת"ש ואלו שביית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת רצה בעל לקיימה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין לא ינחא ליה לבעול סתמא דמילתא כיון דעוברת על דת היא מינה נחא ליה איבעיא להו בעל שמחל על קניו קיניו מחול או אינו מחול מי אמרינן בקניו דבעל תלא רחמנא ובעל הא מחיל ליה לקניו או דלמא כיון דקני ליה מעיקרא לא מצי מחיל ליה ת"ש ואלו שב"ד מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת בעל שמחל על קניו קיניו מחיל ליה סתמא דמלתא אדם מסכים על דעת ב"ד ת"ש(ז) ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך ואי אמרת בעל שמחל על קניו קיניו מחול לחליה לקנייה ולבעול מ"ש סלמדי חכמים דגמירי דאי בעי למיבעל אמרי ליה אחיל לקינין ובעלה ת"ש(ח) דאמר ר' יאשיהו שלשה דברים סח לי ועירא מאנשי ירושלים דבעל שמחל על קניו קיניו מחול וזקן ממרא שרצו בית דין למחול לו מחילין לו(י) וזקן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו מחילין לו וכשבאתי אצל חברי שבדרום על שנים הודו לי ועל זקן ממרא ולא הודו לי שלא ירבו מלוקות בישראל ש"מ בעל שמחל על קניו קיניו מחול ש"מ פליגי בה רב אמי ורבינא חד אמר יקודם סתייה מחול לאחר סתייה אינו מחול וחד אמר לאחר סתייה נמי מחול ומסתברא כמאן דאמר אינו מחול ממאי מדקא מהדרי רבנן לרבי יוסי דתניא "רבי יוסי אומר בעלה נאמן עליה מקל וחומר ומה נדה שהיא בכרת בעלה נאמן עליה סוטה שהיא בלאו לא כל שכן אמרו לו לא אם אמרת בגדה שכן יש לה היתר תאמר בסוטה שאין לה היתר ואי אמרת לאחר סתייה מחול לה משכחת לה דיש לה היתר דאי בעי מחיל ליה לקנייה ובעיל אלא ש"מ לאחר סתייה אינו מחול שמע מינה: מתו בעליהן עד שלא שתו ב"ש כו': כמאי קמיפלגי בית שמאי סברי(י) ששור העומד לגבות כגבוי דמי ובי"ה

הגהות הב"ח
(6) נפ' אבוטל כנעל:
(7) ר"י דיה להסקופה וכו' דאם תפסד: (8) ב"ה לאוסרה וכו' ולא שמת הקיד ואפי' מ"ה דתנן לקמן כ"י כשם הקיד ואפי' מ"ה אלא לפוסלה ממתינה: (9) ר"י דיה שמת וכו' הדרה בה כ"י עין פירושה כש"י כ"י

הא קניי מקנא לה. דאמר עליו. מתקמי לא נוטלת כתובה וע"י כ"ד. כשם שאסורה לבעול כך אסורה לבעול. אם ימות בעלה או יגרשה וע"י ג. ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך. שריך להסקופה מוחלים בניד הגדול (ע"י ז.) בעל שמחל על קניו. שקילא למחיל אל תפסד עם סוטה. קיניו מחיל. ואם נקתרה אינה חלוקת עליו (ומורה סו'. וכן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו. אף לאחר שחזרו וקבלו והלוקה וזר וקבלו. אם רצו למחול ולא היתבטלו לית דין. מוחלין לו. שהמחול מלה כשם ותפסו בו (שם סו'. בעלה נאמן עליה. ואין לרף להסתייה קודם אלא. (ע"י ז.) סוטה שהיא בלאו. דלא יוכל בעלה להשפין וכו'. דלמתיק דינמות (י.) מה שאין לה היתר. אם מחל עמה ולפיכך לנו דיקא אחיה (שם סו'. שער העומד לגבות כגבוי דמי. לומר גדול מה השער כמו שמתקן נכסים (ימות סו') מי שהנכסים משועבדים לו די על העניוה והנכסים צחוקת בעל השער עומדין כאלו היא גובה ועומד. לפיכך היא גובה מספק. שאינה אלא להוציא מהם שהיא חרובה עליה להכיל. אלא כי נשם להוציא ממנה (שבוטות סו').

תוספות שאנץ

שאר אוחי חליקין עמי ליה: אמר לך רב אנא דאמרי אפי' לר' יונתן וכ"ש לר' יאשיהו וא"ת כיון דאשתו מלילייתא היא אפאי אצטריך ליה לר' יאשיהו איש אלוה. וי"ל דלא דקא הא אלא אסמכתא בעלמא הוא ושוקר קראי לאשת חרש ושוקר ושמואל אמר אנא דאמרי אפי' לר' יאשיהו מ"י יונתן דאביה שותה משום דלאו אשתו היא. וא"ת כיון דלא אשתו היא אפאי אצטריך לר' יונתן קרא למפטיי ר"י דאניו אלא אסמכתא בעלמא וקרא לאו להכי אחי אלא לאקריי אשה לאיש כדכתיב לעיל ליה: אמר אביי לא לאוסרה עליו. וא"ת למי' דאוסרין על הייחוד למה לי למתיי' למי' דרמתי קניי לאוסרה עליו פשיטא וי"ל דאצטריך כתיי' אפי' היכא דאניא אסורה משום ייחוד כגון כפתח פתוח לרשע הרבים דאין שם מוסם ייחוד ואפי' הכי לענין סוטה הוי רשות היחיד וה"ז אמרי' צדק סתייה נכנסין ליה ביה וינחא ליה ביה רשות היחיד לשבח ורשות הרבים לטומאה. שמע דיקא דרבא דאבי תרתי פתחא אבל היכא דליכא אלא פתח אחד הוי רשות היחיד לטומאה אי נמי כגון שבעלה חבוי דאמר בשלהי קידושין בעלה בעיר אן חוששין לה משום ייחוד ואפי' הכי לענין תרוח סוטה אשמעין ממתי' דחשבי ליה לסתייה ואפי' בעלה בעיר כיון דלא שמתהיט גזא כשום מקום לימר שלא תחשב סתייה לענין סוטה כשבעלה בעיר: ש"מ בעי התראה ש"מ כפתח פתוח לרשות הרבים ליכא לאוקמייה ואינה עוברת על דת דהא סתמא כיון דאיה עוברת על דת לא הוי כ"ד מקנין אותה כ"י להפקיע כתובתה ככ"י אבל ק' דאיתא בחיטפי' דכתובת כהר"א נשים שאמרו שעוברת על דת צריכות התראה ויצאות יוציא ויתן כתובה ולמה לא הביאה כגון התלמוד ושגמ דלא הוה ידע לה: זקן סורר שהמרה על ב"ד של לשכת הגזית ומיתמו בחנק: ב"ש סברי שער

הא קניי מקני להו ולמאי או לאוסרין עליו לאו הפסידן כתובתן אמר רב יהודה מריסקתא לא לאוסרה(ו) לבעול כבעל דתנן "כשם שאסורה לבעול כך אסורה לבעול א"ד חנינא מסורא ת"ש ואלו שביית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ולא להשקותה אמרו אלא לפוסלה מכחנותה ש"מ בעי התראה ש"מ וכולהו מאי מעמא לא אמרי מרדא דלמא שני התם דלית לה אימתא דבעל כלל איבעיא להו עוברת על דת ורצה בעל לקיימה ומקיימה או אינו מקיימה מי אמרינן בקפידא דבעל תלא רחמנא והא לא קפיד או דלמא כיון דקפיד קפיד ת"ש ואלו שביית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת רצה בעל לקיימה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין לא ינחא ליה לבעול סתמא דמילתא כיון דעוברת על דת היא מינה נחא ליה איבעיא להו בעל שמחל על קניו קיניו מחול או אינו מחול מי אמרינן בקניו דבעל תלא רחמנא ובעל הא מחיל ליה לקניו או דלמא כיון דקני ליה מעיקרא לא מצי מחיל ליה ת"ש ואלו שב"ד מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת בעל שמחל על קניו קיניו מחיל ליה סתמא דמלתא אדם מסכים על דעת ב"ד ת"ש(ז) ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך ואי אמרת בעל שמחל על קניו קיניו מחול לחליה לקנייה ולבעול מ"ש סלמדי חכמים דגמירי דאי בעי למיבעל אמרי ליה אחיל לקינין ובעלה ת"ש(ח) דאמר ר' יאשיהו שלשה דברים סח לי ועירא מאנשי ירושלים דבעל שמחל על קניו קיניו מחול וזקן ממרא שרצו בית דין למחול לו מחילין לו(י) וזקן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו מחילין לו וכשבאתי אצל חברי שבדרום על שנים הודו לי ועל זקן ממרא ולא הודו לי שלא ירבו מלוקות בישראל ש"מ בעל שמחל על קניו קיניו מחול ש"מ פליגי בה רב אמי ורבינא חד אמר יקודם סתייה מחול לאחר סתייה אינו מחול וחד אמר לאחר סתייה נמי מחול ומסתברא כמאן דאמר אינו מחול ממאי מדקא מהדרי רבנן לרבי יוסי דתניא "רבי יוסי אומר בעלה נאמן עליה מקל וחומר ומה נדה שהיא בכרת בעלה נאמן עליה סוטה שהיא בלאו לא כל שכן אמרו לו לא אם אמרת בגדה שכן יש לה היתר תאמר בסוטה שאין לה היתר ואי אמרת לאחר סתייה מחול לה משכחת לה דיש לה היתר דאי בעי מחיל ליה לקנייה ובעיל אלא ש"מ לאחר סתייה אינו מחול שמע מינה: מתו בעליהן עד שלא שתו ב"ש כו': כמאי קמיפלגי בית שמאי סברי(י) ששור העומד לגבות כגבוי דמי ובי"ה

הא קניי מקני להו ולמאי או לאוסרין עליו לאו הפסידן כתובתן אמר רב יהודה מריסקתא לא לאוסרה(ו) לבעול כבעל דתנן "כשם שאסורה לבעול כך אסורה לבעול א"ד חנינא מסורא ת"ש ואלו שביית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ולא להשקותה אמרו אלא לפוסלה מכחנותה ש"מ בעי התראה ש"מ וכולהו מאי מעמא לא אמרי מרדא דלמא שני התם דלית לה אימתא דבעל כלל איבעיא להו עוברת על דת ורצה בעל לקיימה ומקיימה או אינו מקיימה מי אמרינן בקפידא דבעל תלא רחמנא והא לא קפיד או דלמא כיון דקפיד קפיד ת"ש ואלו שביית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת רצה בעל לקיימה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין לא ינחא ליה לבעול סתמא דמילתא כיון דעוברת על דת היא מינה נחא ליה איבעיא להו בעל שמחל על קניו קיניו מחול או אינו מחול מי אמרינן בקניו דבעל תלא רחמנא ובעל הא מחיל ליה לקניו או דלמא כיון דקני ליה מעיקרא לא מצי מחיל ליה ת"ש ואלו שב"ד מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת בעל שמחל על קניו קיניו מחיל ליה סתמא דמלתא אדם מסכים על דעת ב"ד ת"ש(ז) ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך ואי אמרת בעל שמחל על קניו קיניו מחול לחליה לקנייה ולבעול מ"ש סלמדי חכמים דגמירי דאי בעי למיבעל אמרי ליה אחיל לקינין ובעלה ת"ש(ח) דאמר ר' יאשיהו שלשה דברים סח לי ועירא מאנשי ירושלים דבעל שמחל על קניו קיניו מחול וזקן ממרא שרצו בית דין למחול לו מחילין לו(י) וזקן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו מחילין לו וכשבאתי אצל חברי שבדרום על שנים הודו לי ועל זקן ממרא ולא הודו לי שלא ירבו מלוקות בישראל ש"מ בעל שמחל על קניו קיניו מחול ש"מ פליגי בה רב אמי ורבינא חד אמר יקודם סתייה מחול לאחר סתייה אינו מחול וחד אמר לאחר סתייה נמי מחול ומסתברא כמאן דאמר אינו מחול ממאי מדקא מהדרי רבנן לרבי יוסי דתניא "רבי יוסי אומר בעלה נאמן עליה מקל וחומר ומה נדה שהיא בכרת בעלה נאמן עליה סוטה שהיא בלאו לא כל שכן אמרו לו לא אם אמרת בגדה שכן יש לה היתר תאמר בסוטה שאין לה היתר ואי אמרת לאחר סתייה מחול לה משכחת לה דיש לה היתר דאי בעי מחיל ליה לקנייה ובעיל אלא ש"מ לאחר סתייה אינו מחול שמע מינה: מתו בעליהן עד שלא שתו ב"ש כו': כמאי קמיפלגי בית שמאי סברי(י) ששור העומד לגבות כגבוי דמי ובי"ה

הא קניי מקני לה. דאמר עליו. מתקמי לא נוטלת כתובה וע"י כ"ד. כשם שאסורה לבעול כך אסורה לבעול. אם ימות בעלה או יגרשה וע"י ג. ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך. שריך להסקופה מוחלים בניד הגדול (ע"י ז.) בעל שמחל על קניו. שקילא למחיל אל תפסד עם סוטה. קיניו מחיל. ואם נקתרה אינה חלוקת עליו (ומורה סו'. וכן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו. אף לאחר שחזרו וקבלו והלוקה וזר וקבלו. אם רצו למחול ולא היתבטלו לית דין. מוחלין לו. שהמחול מלה כשם ותפסו בו (שם סו'. בעלה נאמן עליה. ואין לרף להסתייה קודם אלא. (ע"י ז.) סוטה שהיא בלאו. דלא יוכל בעלה להשפין וכו'. דלמתיק דינמות (י.) מה שאין לה היתר. אם מחל עמה ולפיכך לנו דיקא אחיה (שם סו'. שער העומד לגבות כגבוי דמי. לומר גדול מה השער כמו שמתקן נכסים (ימות סו') מי שהנכסים משועבדים לו די על העניוה והנכסים צחוקת בעל השער עומדין כאלו היא גובה ועומד. לפיכך היא גובה מספק. שאינה אלא להוציא מהם שהיא חרובה עליה להכיל. אלא כי נשם להוציא ממנה (שבוטות סו').

הא קניי מקני לה. דאמר עליו. מתקמי לא נוטלת כתובה וע"י כ"ד. כשם שאסורה לבעול כך אסורה לבעול. אם ימות בעלה או יגרשה וע"י ג. ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך. שריך להסקופה מוחלים בניד הגדול (ע"י ז.) בעל שמחל על קניו. שקילא למחיל אל תפסד עם סוטה. קיניו מחיל. ואם נקתרה אינה חלוקת עליו (ומורה סו'. וכן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו. אף לאחר שחזרו וקבלו והלוקה וזר וקבלו. אם רצו למחול ולא היתבטלו לית דין. מוחלין לו. שהמחול מלה כשם ותפסו בו (שם סו'. בעלה נאמן עליה. ואין לרף להסתייה קודם אלא. (ע"י ז.) סוטה שהיא בלאו. דלא יוכל בעלה להשפין וכו'. דלמתיק דינמות (י.) מה שאין לה היתר. אם מחל עמה ולפיכך לנו דיקא אחיה (שם סו'. שער העומד לגבות כגבוי דמי. לומר גדול מה השער כמו שמתקן נכסים (ימות סו') מי שהנכסים משועבדים לו די על העניוה והנכסים צחוקת בעל השער עומדין כאלו היא גובה ועומד. לפיכך היא גובה מספק. שאינה אלא להוציא מהם שהיא חרובה עליה להכיל. אלא כי נשם להוציא ממנה (שבוטות סו').

זו ואדנה כחמותה: ובי'ה

הא קניי מקני להו ולמאי או לאוסרין עליו לאו הפסידן כתובתן אמר רב יהודה מריסקתא לא לאוסרה(ו) לבעול כבעל דתנן "כשם שאסורה לבעול כך אסורה לבעול א"ד חנינא מסורא ת"ש ואלו שביית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ולא להשקותה אמרו אלא לפוסלה מכחנותה ש"מ בעי התראה ש"מ וכולהו מאי מעמא לא אמרי מרדא דלמא שני התם דלית לה אימתא דבעל כלל איבעיא להו עוברת על דת ורצה בעל לקיימה ומקיימה או אינו מקיימה מי אמרינן בקפידא דבעל תלא רחמנא והא לא קפיד או דלמא כיון דקפיד קפיד ת"ש ואלו שביית דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת רצה בעל לקיימה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין לא ינחא ליה לבעול סתמא דמילתא כיון דעוברת על דת היא מינה נחא ליה איבעיא להו בעל שמחל על קניו קיניו מחול או אינו מחול מי אמרינן בקניו דבעל תלא רחמנא ובעל הא מחיל ליה לקניו או דלמא כיון דקני ליה מעיקרא לא מצי מחיל ליה ת"ש ואלו שב"ד מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשתתה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת בעל שמחל על קניו קיניו מחיל ליה סתמא דמלתא אדם מסכים על דעת ב"ד ת"ש(ז) ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך ואי אמרת בעל שמחל על קניו קיניו מחול לחליה לקנייה ולבעול מ"ש סלמדי חכמים דגמירי דאי בעי למיבעל אמרי ליה אחיל לקינין ובעלה ת"ש(ח) דאמר ר' יאשיהו שלשה דברים סח לי ועירא מאנשי ירושלים דבעל שמחל על קניו קיניו מחול וזקן ממרא שרצו בית דין למחול לו מחילין לו(י) וזקן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו מחילין לו וכשבאתי אצל חברי שבדרום על שנים הודו לי ועל זקן ממרא ולא הודו לי שלא ירבו מלוקות בישראל ש"מ בעל שמחל על קניו קיניו מחול ש"מ פליגי בה רב אמי ורבינא חד אמר יקודם סתייה מחול לאחר סתייה אינו מחול וחד אמר לאחר סתייה נמי מחול ומסתברא כמאן דאמר אינו מחול ממאי מדקא מהדרי רבנן לרבי יוסי דתניא "רבי יוסי אומר בעלה נאמן עליה מקל וחומר ומה נדה שהיא בכרת בעלה נאמן עליה סוטה שהיא בלאו לא כל שכן אמרו לו לא אם אמרת בגדה שכן יש לה היתר תאמר בסוטה שאין לה היתר ואי אמרת לאחר סתייה מחול לה משכחת לה דיש לה היתר דאי בעי מחיל ליה לקנייה ובעיל אלא ש"מ לאחר סתייה אינו מחול שמע מינה: מתו בעליהן עד שלא שתו ב"ש כו': כמאי קמיפלגי בית שמאי סברי(י) ששור העומד לגבות כגבוי דמי ובי"ה

הא קניי מקני לה. דאמר עליו. מתקמי לא נוטלת כתובה וע"י כ"ד. כשם שאסורה לבעול כך אסורה לבעול. אם ימות בעלה או יגרשה וע"י ג. ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך. שריך להסקופה מוחלים בניד הגדול (ע"י ז.) בעל שמחל על קניו. שקילא למחיל אל תפסד עם סוטה. קיניו מחיל. ואם נקתרה אינה חלוקת עליו (ומורה סו'. וכן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו. אף לאחר שחזרו וקבלו והלוקה וזר וקבלו. אם רצו למחול ולא היתבטלו לית דין. מוחלין לו. שהמחול מלה כשם ותפסו בו (שם סו'. בעלה נאמן עליה. ואין לרף להסתייה קודם אלא. (ע"י ז.) סוטה שהיא בלאו. דלא יוכל בעלה להשפין וכו'. דלמתיק דינמות (י.) מה שאין לה היתר. אם מחל עמה ולפיכך לנו דיקא אחיה (שם סו'. שער העומד לגבות כגבוי דמי. לומר גדול מה השער כמו שמתקן נכסים (ימות סו') מי שהנכסים משועבדים לו די על העניוה והנכסים צחוקת בעל השער עומדין כאלו היא גובה ועומד. לפיכך היא גובה מספק. שאינה אלא להוציא מהם שהיא חרובה עליה להכיל. אלא כי נשם להוציא ממנה (שבוטות סו').

הא קניי מקני לה. דאמר עליו. מתקמי לא נוטלת כתובה וע"י כ"ד. כשם שאסורה לבעול כך אסורה לבעול. אם ימות בעלה או יגרשה וע"י ג. ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך. שריך להסקופה מוחלים בניד הגדול (ע"י ז.) בעל שמחל על קניו. שקילא למחיל אל תפסד עם סוטה. קיניו מחיל. ואם נקתרה אינה חלוקת עליו (ומורה סו'. וכן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו. אף לאחר שחזרו וקבלו והלוקה וזר וקבלו. אם רצו למחול ולא היתבטלו לית דין. מוחלין לו. שהמחול מלה כשם ותפסו בו (שם סו'. בעלה נאמן עליה. ואין לרף להסתייה קודם אלא. (ע"י ז.) סוטה שהיא בלאו. דלא יוכל בעלה להשפין וכו'. דלמתיק דינמות (י.) מה שאין לה היתר. אם מחל עמה ולפיכך לנו דיקא אחיה (שם סו'. שער העומד לגבות כגבוי דמי. לומר גדול מה השער כמו שמתקן נכסים (ימות סו') מי שהנכסים משועבדים לו די על העניוה והנכסים צחוקת בעל השער עומדין כאלו היא גובה ועומד. לפיכך היא גובה מספק. שאינה אלא להוציא מהם שהיא חרובה עליה להכיל. אלא כי נשם להוציא ממנה (שבוטות סו').